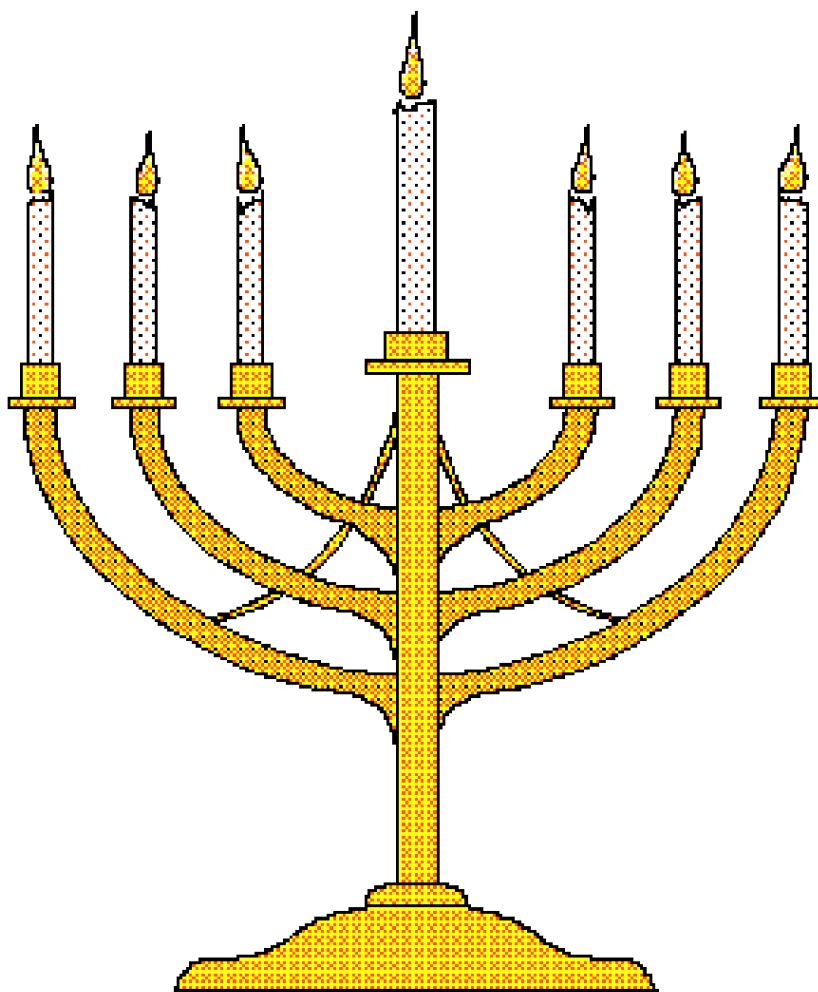

Het Lichaam van Christus Zeven maal Eén

Bijbelstudie over Efeze 4:1-6

Alle rechten voorbehouden © 2007
www.bijbelaktueel.nl

Het Lichaam van Christus: zeven maal één!

2007 © InternetBijbelCursus.nl, BijbelAktueel.nl

2009 © Stg. Bijbels en Theologisch Onderwijs Yarah, www.yarah.nl

Efeze 4:1-6

1 Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, 2 met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, 3 en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: 4 één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, 5 één Here, één geloof, één doop, 6 één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen.

1. Inleiding

Volgens de Bijbel is de fundamentele basis van de Gemeente, het Lichaam van Christus, het **begrijpen en aanvaarden van het geheimenis van de Gemeente**, het Evangelie.

Rom 16:25-26:

25 Hem nu, die bij machte is u te versterken – naar **mijn evangelie** en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring van het geheimenis, eeuwenlang verzwegen, 26 maar thans geopenbaard en door profetische Schriften volgens bevel van de eeuwige God **tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt** onder alle volken.

1.a. Mijn Evangelie

Dit Evangelie, zorgt er volgens Paulus namelijk voor dat er sprake is van gehoorzaamheid. Ik kan er niet te diep op in gaan –we komen er later ook nog op terug– maar wanneer Paulus spreekt over “mijn Evangelie” bedoelt hij daarmee: het Evangelie dat geen **onderscheid maakt tussen Jood en Griek**.

Rom 2:1-29:

“maar hij is een Jood, **die het in het verborgen is**, en de (ware) besnijdenis is **die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter.**” (vers 29).

In vers 29 van Romeinen 2 sluit Paulus de uitleg af van wat getypeerd wordt als “zijn Evangelie”. Het was een boodschap die de Joden een aanstoot was, de heidenen een dwaasheid ^{1 Kor. 1:23}. De Boodschap van de Gekruisigde Christus, die stierf om de wereld met God te verzoenen. Niet alleen de Joden, nee, **de wereld!** De hele schepping werd daardoor met God verzoend ^{1 Joh. 3:16-17, Gal. 1:4}.

Overigens, dit betekent **niet** dat de gehele wereld daardoor ook automatisch verzoend **is**. Want zoals Paulus óók laat zien, is de wereld onder het oordeel besloten, strafwaardig én **zal** worden geoordeeld ^{Rom. 3:6, 3:19}, een oordeel waar de gelóvigen van gered zijn ^{1 Kor. 1:21}. Christus hééft de straf van de gehele schepping gedragen. Daarin hebben alverzoeners, die daarop wijzen, volstrekt gelijk. In die zin is hij een “redder van alle mensen” ^{1 Ti 2:4}. Maar de **tóepassingsfout** welke zij maken is deze: om déél te krijgen aan die Verzoeningsdaad van Christus dient de mens hiervoor wel deze verzoeningsdaad te aanvaarden! Wie het **niet gelooft**, verwerpt de Verzoening in Christus aangeboden. Hoe zal -wie Christus verwerpen-, déél hebben aan Hem en aan zijn werk? Johannes 3 en vele andere plaatsen in de Bijbel zijn hier duidelijk genoeg over. Denk ook aan de misdadigers aan het Kruis. Zei de Here tegen béide dat ze met Hem in het Paradijs zouden zijn of alleen tot de misdadiger die in Hem geloofde? ^{Luk. 23:43}.

1.b. Gehoorzaamheid des geloofs

Wat bedoelt Paulus nu met de ‘gehoorzaamheid des geloofs’ in Romeinen 16:29?

We vinden de uitleg hiervan in, onder andere, het Evangelie van Johannes en ook in de Romeinenbrief.

Johannes 13:6-10:

“6 Hij kwam dan bij Simon Petrus. Deze zeide tot Hem: Here, wilt Gij mij de voeten wassen? 7 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het later verstaan. 8 Petrus zeide tot Hem: Gij zult mijn voeten niet wassen in eeuwigheid! Jezus antwoordde hem: **Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij.** 9 Simon Petrus zeide tot Hem: Here, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd! 10 Jezus zeide tot hem: Wie gebaad heeft, behoeft zich [alleen de voeten] te laten wassen, want hij is geheel rein; en gijlieden zijt rein, doch niet allen.”

Rom. 5:19

“19 Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden.”

Wie door Christus gewassen, gereinigd, is, **behoort tot Christus.** Zoals ik eerder al zei: Hij was de redder van de wereld, maar niet zomaar voor iedereen! Alléén zij die geloven behoren Hem toe en kunnen een beroep doen op die afwassing van de zonde, door zijn bloed. Dat is dus “gehoorzaamheid des geloofs”. De NBV en de Willibrordvertaling zeggen het dan ook zo:

Rom. 16:26, WV

“maar nu is onthuld, en dat aan de hand van profetische geschriften krachtens de opdracht van de eeuwige God is meegedeeld aan alle heidenvolken, om hen te brengen tot **gehoorzaamheid aan het geloof**”

Geloof, onderwerping aan de boodschap die geldig is voor Jood én Griek, is hetgeen de mens kan redden. Alléén dát geloof. En dát geloof is de basis van het Lichaam van Christus, de Gemeente. Wie daarin ingevoegd is, is behouden. Paulus zegt daarom in Romeinen 7:4 het volgende:

“Bijgevolg, mijn broeders, zijt ook gij **dood voor de wet door het lichaam van Christus** om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen.” (Rom 7:4)

1.c. Bekende boodschap

Ik neem aan, dat het bovenstaande u niet onbekend zal zijn allemaal. Deze kennis zou in de “basis-bagage” van élke gelovige moeten zitten. Deze kennis -op zich- kan je niet redden, aanvaarding er van is echter ***dé*** redding van de mens.

Hoewel het dus een bekende boodschap is, neem ik aan, zien we toch dat dit steeds minder vaak beleden wordt en dat regelmatig een tégengestelde boodschap gepredikt en aanvaard wordt. Het is echter van het grootste belang dit te weten én te aanvaarden om déél te kunnen zijn aan het Lichaam van Christus. Onze redding is er van afhankelijk.

Anders te leren is dan ook een dwaling.

2. Zeven maal Eén

In Efeze 4 lazen we over de zeven maal één.

1. één lichaam
2. één Geest
3. één hoop
4. één Here
5. één geloof
6. één doop
7. één God en Vader

Eén lichaam? Eén Geest? Eén God? Zijn er dan meerdere lichamen waartoe we kunnen behoren? Was er dan een serieus risico dat de gelovigen in Efeze meerdere goden gingen dienen, dat Paulus dit zo benadrukt? En als Paulus spreekt over één doop, betekent dat de waterdooop, de doop met de Heilige Geest? Wordt één van beiden dan door hem ontkent of boven de ander gesteld?

Nee...! Wanneer we de tekst goed bestuderen, in de context van de brieven van Paulus én in gedachten houden wat Petrus heeft gezegd ^{2 Petr 3:15-16} namelijk dat er mensen zijn die de woorden van Paulus verdraaiden dan moeten we een andere conclusie trekken. Wanneer Paulus zegt "één" dan moet, volgens de kenners van de grondteksten, dit gelezen worden als: "één en ook maar één". Een nadrukkelijk "Eén" in tegenstelling tot de **vele** van Israël. Dit vraagt natuurlijk om meer toelichting en daarom gaan we dat verder bestuderen!

3. Eén lichaam

Het Lichaam van Christus bestaat uit één en ook maar één Lichaam. Dit éne Lichaam is een samengestelde van diverse etnische groepen of volken. De afkomst, het ras, milieu of achtergrond, doet er namelijk in dit éne Lichaam niet toe. Er is géén sprake van Jood of Heiden! In het Koninkrijk van Israël was –en zal- dit wel het geval. Israël bestond uit **verschillende volken** of etnische achtergronden.

Voor wat betreft het verleden, weten we dat Israël georganiseerd was rondom het principe van stammen; 12 volken of stammen, die samen Israël vormden. En later viel dit uiteen in twee delen: Juda en Israël. Maar desondanks is en was het **één Volk**. Binnen het Jodendom **was en is afkomst van belang**. Men beriep zich er op van een bepaalde stam te zijn; binnen de Gemeente van Christus mag dit van geen énkél belang zijn. Daarnaast is Israël als **vólk** verkoren. Zij staan, vanwege hun etnische achtergrond, apart voor God. Zij zijn, als Joden of Israëlieten, geheiligd voor Hem. Voor wat betreft de toekomst, lezen we bijvoorbeeld in

Jesaja 2:1-3:

"1 Het woord, dat Jesaja, de zoon van Amoz, aanschouwd heeft over Juda en Jeruzalem. 2 En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En **alle volkeren** zullen derwaarts heenstromen 3 en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem."

We zien hier, dat het begrip van 'volkeren' staat tegenover het één volk zijn van de Gemeente. Binnen de gemeente valt dit helemaal weg. Daarbuiten, onder Israël, blijven volkeren bestaan en blijven mensen als zodanig aangeduid en neemt Israël weer de vooraanstaande plaats in die het had, bij de Here.

Met andere woorden: **het ras van de Joden is een uitverkoren ras**. Vroeger waren ze dat, nu tijdelijk terzijde gesteld (Rom 11!!), en in de toekomst zullen ze weer het uitverkoren volk zijn.

Jesaja 14:1-2

"1 Want de HERE zal Zich over Jakob ontfermen en **nog zal Hij Israël verkiezen** en ze op hun eigen bodem doen wonen; dan zal de vreemdeling zich bij hen aansluiten en men zal zich voegen bij het huis van Jakob. 2 En de volken zullen het met zich nemen en het naar zijn eigen plaats brengen en het huis Israëls zal ze als erfelijk bezit verkrijgen op de grond des HEREN, tot slaven en tot slavinnen. Zo zullen zij degenen die hen gevangen namen, gevangen nemen en heersen over hun drijvers."

Vandaar dat Paulus zo nadrukkelijk vermeld, dat de Gemeente één Lichaam is, binnen de gemeente kennen we dat onderscheid niet. Het is totaal niet relevant, het mag niet eens.

In Romeinen 11 noemt Paulus het deel van de Joden dat tot de Gemeente behoort "een overblijfsel naar de verkiezing der genade." (Rom 11:5). Zij behoren, net als alle gelovige heidenen, tot die mensen die het Evangelie van Genade hebben aanvaard en daarom déél zijn aan dat Ene Lichaam; tevens betekent dit, dat zij hun Jood-zijn, hun etnische afkomst, daarmee afleggen omdat ze nu tot dat andere volk behoren: de Gemeente.

In onder andere de Romeinen-, Kolossenzen-, 1e Korinthe- en Galatenbrief spreekt Paulus over dit éne Lichaam van Christus. Het belang er van dit te kennen en daarnaar te handelen staat daarmee wel vast.

Galaten 3:28

"Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus."

Deze éénheid is wat de gelovigen dan ook dienen na te streven. Proberen je te onderscheiden op basis van (*vermeende*) etnische achtergrond, status, sociale achtergrond, man- of vrouw-zijn is dus in strijd met deze gedachte, is in strijd met het Evangelie dat Paulus onderwees.

4. Eén Geest

Het Lichaam van Christus is onderwerpen aan- en wordt geleid door één Geest. De Heilige Geest! **Israël was dit niet**. Dit is wellicht niet eenvoudig maar Israël was gesteld onder de bediening **van engelen**. Dat wil zeggen: véle geesten. Het lichaam van Christus is **niet** gesteld onder de engelen. Dit is waarom er tegenwoordig, in de genadetijd, geen engelen verschijnen of actief zijn zoals in het Oude Testament.

4.1. Het Koninkrijk van Israël onder vele geesten

Als wij denken aan Engelen, denken we vaak aan wezens met vleugeltjes. Dat is een onjuiste weergave van wat de Bijbel er over leert. Engelen kunnen verschijnen in materie –bijv. in menselijke gedaante- maar ook als geesten actief zijn. Het is zelfs dé manier waarop zij meestal actief zijn. Onzichtbaar voor ons, als mensen, in dienst van de Here. Daarnaast kennen we bijv. de Cherubs, die inderdaad beschreven worden als machtige wezens met vleugels.

Denk in dit verband ook aan wat de Here Jezus onder andere zegt over "satan en zijn engelen" ^{Openbaring 12:9}. Zij worden vaak demonen genoemd, en we weten dat deze, als 'geest' een mens in bezit kunnen nemen ^{Hand 16:16}. Het betreft hier, uiteraard, gevallen engelen maar dat wil niet zeggen dat ze niet op dezelfde manier kunnen verschijnen! De satan zelf doet zich immers ook vaak voor als een 'engel des lichts' ^{2 Kor. 11:14}.

Engelen zijn dus geesten, **dienende geesten**, welke zich soms openbaarden in zichtbare vorm. Deze openbaringen van engelen waren **voorbehouden aan het volk Israël** of gerelateerd aan hen. In de brieven van Paulus komen we het woord 'engel' slechts drie maal tegen, en alle drie in een negatieve context ^{2 Kor 11:14, 2 Kor 12:7, Gal 1:8}.

1. Engelen zijn geesten

Engelen worden daarom **geesten** genoemd. Op zeer veel plaatsen in de Bijbel komen we dit tegen. Paulus spreekt hierover in Hebrëeën 1:13-14, wanneer hij zegt

"13 En tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten? 14 Zijn zij niet allen **dienende geesten**, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven?".

In 1 Koningen 22 lezen we

"21 Toen trad er een geest naar voren en stelde zich voor de HERE en zeide: ik zal hem verleiden. De HERE vroeg hem: waarmede? 22 Hij antwoordde: ik zal heengaan en een leugengeest worden in de mond van al zijn profeten. Toen zeide Hij: gij moet hem verleiden, en gij zult er ook toe in staat zijn; ga heen en doe het. 23 Nu dan, zie, de HERE heeft een leugengeest gegeven in de mond van al deze profeten van u, en de HERE heeft onheil over u besloten."

Johannes zegt in 1 Johannes 4:1-3 daarom ook niet voor niets dat we **de geesten moeten beproeven**. Vaak wordt dit uitgelegd als zou het hier de geest zijn die een mens in bezit heeft, en dit is juist – denk aan wat we eerder lasen in 1 Koningen. Maar deze geesten zijn gelijk aan of staan gelijk aan wat wij kennen als engelen. Het beproeven van deze geesten is noodzakelijk om te zien wie hun zender is!

In 1 Samuël 16 zien we dat Saul door een 'boze geest van de Here' angst aangejaagd werd. De "geest van de Here", dat is: de Heilige Geest, was van hem gegaan en een engel, met de opdracht Saul klaarblijkelijk angst aan te jagen of te tuchtigen, werd gezonden tot hem. De geest of engel was niet een boze geest in de zin zoals wij dat vaak denken, dus een demoon, maar een geest met een "boze" opdracht. Het woord 'boos' of 'boze' dat we hier zien is dan ook meer een beschrijving van het effect van de activiteit van de geest op Saul dan zijn karakter. We zien ook hier weer de engel niet verschijnen in persoon, maar als geest:

1 Sam. 16:14-16

14 Maar van Saul was de Geest des HEREN geweken, en een boze geest, die van de HERE kwam, joeg hem angst aan. 15 Toen zeiden de dienaren van Saul tot hem: Zie toch, een boze geest Gods jaagt u angst aan; 16 laat onze heer toch zeggen, dat uw knechten, die in uw dienst staan, iemand zoeken, die op de citer kan spelen. Als dan de boze geest Gods over u komt, moet hij die bespelen, en gij zult u beter voelen.

Dit zijn maar een paar voorbeelden. Maar het zal duidelijk zijn dat engelen, de dienaren van God, op verschillende manieren aan Israël verschenen maar in de meeste gevallen als géesten. Dit hoeft ons niet te verbazen. Immers, ook God is geest!

Johannes 4:24

"God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid."

2. De bediening van Engelen is voor Israël

In de toekomst zal Israël wederom geregeerd en gezegend worden door God, via de bediening van Zijn Engelen en uiteraard, boven alles, door de Engel des Heren, de Here Jezus ^{Richteren 2:1-5, Exodus 14:19, Exodus 23:20-23}.

Paulus laat ons weten, bijvoorbeeld, dat de engelen de wet hebben gegeven aan Israël, via Mozes die optrad als een middelaar.

Galaten 3:19

19 Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen, waarop de belofte sloeg, en zij is op last van (God) **door engelen** in de hand van **een middelaar** gegeven.

De dienst van de Engelen was dus aan het áárdse Koninkrijk van Israël verbonden. Zij traden op als boodschappers tussen God en Zijn volk. Denk hierbij, als zeer bekend voorbeeld, aan Daniël die de diverse openbaringen van de Here via engelen kreeg.

4.2. Het Lichaam van Christus onder één Geest

Voor de Gemeente werkt dit allemaal heel anders. De gemeente is onderworpen aan één Geest.

1 Korinthe 12:1-11

1 Ten aanzien van de uitingen des geestes, broeders, wil ik u niet onkundig laten. 2 Gij weet, dat gij, toen gij nog heidenen waart, u blindelings naar de stomme afgoden liet heendrijven. 3 Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest Gods sprekende, zegt: Vervloekt is Jezus; en dat niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de heilige Geest. 4 Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; 5 en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here; 6 en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. 7 Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen. 8 Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; 9 aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest; 10 aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen. 11 Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil.

Het is **één Geest**, de Heilige Geest, die alles geeft en openbaart aan de Gemeente. Paulus benadrukt dit nog eens extra in vers 11: "**één en dezelfde Geest**". In de gemeente kennen we dus géén werking van méérdere geesten, maar slechts één Geest, de Geest van Christus Jezus ^{Joh 20:22}, de geest van God (vers 3).

1. Geen bediening van engelen.

In de Gemeente van Christus hebben Engelen géén bediening. Zij hebben géén taak richting de gemeente, zij zijn niet geroepen Gods Woord te openbaren aan de Gemeente! Aan Paulus, bijvoorbeeld, werd het Evangelie niet geopenbaard door engelen –zoals bij Mozes wel de wet werd geopenbaard door engelen- maar door de Heilige Geest.

1 Kor 2:10-13

10 Want **óns** heeft God het **geopenbaard door de Geest**. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. 11 Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. 12 Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is. 13 Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, **maar door de Geest geleerd zijn**, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.

2. De Gemeente is het middel om aan engelen het geheimenis te openbaren.
In de brieven van Paulus én van Petrus lezen we iets heel opmerkelijks over de relatie Gemeente ↔ Engelen.

Efeze 3:10

10 opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden.

1 Korintiërs 6:1-3

1 Durft iemand uwer, wanneer hij iets heeft met een ander, recht zoeken bij de onrechtvaardigen en niet bij de heiligen? 2 Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over de wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekenende rechtspraak? 3 Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen? Hoeveel te meer dan over alledaagse dingen?

1 Petr. 1:12

12 Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, **in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.**

Let goed op!

De Gemeente zélf, u en ik, **onderwijzen niets** aan de overheden en machten in de Hemelse gewesten! Het is God, die middels het openbaar worden van de Gemeente, aan hen Zijn wijsheid onderwijst. Zij wisten hier niet van, en verlangden er naar er kennis van te nemen maar aan ons werd het -als gemeente- geopenbaard door de mannen -*vervuld met de Heilige Geest*- die de Here Jezus hiervoor gekozen had; zijn Apostelen.

De engelen waarover wij zullen oordelen -*hoe dat zal gebeuren, weten we niet, wellicht doordat we deel zijn aan het Lichaam van Christus en Hij hen zal oordelen*- zijn, naar ik aanneem, de **gevallen engelen** en niet zij die de Here trouw hebben gediend conform hun roeping.

3. De Gemeente heeft een Hemelse roeping

Israël had een *áárdse* bediening en zal deze in de toekomst, in het 1000-jarig rijk, weer krijgen. Daarom was en is het noodzakelijk dat de Here via Zijn Engelen met hen communiceert. De gemeente heeft een *hémelse* toekomst en een *hémelse* bediening of taak.

De Bijbel immers leert, dat wie God ziet, zal sterven. Wanneer Israël, in het 1000-jarig rijk hier op aarde, oog-in-oog zou staan met hun schepper dan zou dit betekenen dat ze, als mensen, zouden sterven ^{vgl. Ex 20,19; Ri 13,22}.

Aangezien de Gemeente een hemelse roeping en bediening heeft, betekent dit ook dat er geen communicatie nodig is, nu niet en in de toekomst niet, via engelen. Nú niet omdat de Here alles openbaart door Gods Geest en in de toekomst niet omdat wij dan in Zijn aanwezigheid zullen zijn aangezien we deel hebben aan de 1^e opstanding en zullen heersen met Christus? Vgl. Openbaringen 20.

1 Korintiërs 13:12

12 Nu kijken we nog in een wazige spiegel, maar straks staan we oog in oog. Nu is mijn kennen nog beperkt, maar straks zal ik volledig kennen, zoals ik zelf gekend ben.

Filippenzen 3:20-21

20 Want wíj **zijn burgers van een rijk in de hemelen**, waaruit wij ook de Here

Jezus Christus als verlosser verwachten, 21 die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het **aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt**, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

4.3. Engelen binnen de Gemeente?

De bediening en toekomst van Israël en de Gemeente zijn dus **wezenlijk verschillend** van elkaar. Ze zijn niet tegengesteld maar vullen elkaar aan; op de aarde zal de Here zich vertegenwoordigen door Israël –als éérste onder de volken- en in de Hemelen zullen wij hem dienen (als Lichaam van Christus). Daarom ook dat Paulus benadrukt dat wij in de geestelijke zaken verschillend zijn. In tegenstelling tot de Godsopenbaring aan Israël (middels vele geesten) wordt ons alles geopenbaard door één Geest.

Deze geest woont in elke gelovige vanaf het moment van bekering. Het is daarom totaal overbodig wanneer engelen namens de Here boodschappen zouden overbrengen aan de gelovigen. We hebben immers Gods Woord, de Bijbel én.. Zijn Geest!

Johannes 16:13,14

13 doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal **Hij u de weg wijzen** tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. 14 Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen.

Wat moeten we nu met mensen die zeggen dat zich een engel aan hen heeft vertoond? Dat zij speciale boodschappen hebben ontvangen van engelen? Een aantal gedachten komen dan bij mij op:

1. er is sprake van een '**valse engel**' oftewel een demoon die zich voordoeft als een engel van de Here;
2. er is sprake van een **religieus persoon**, die niet wedergeboren is. Immers, een wedergeborene ontvangt zijn leiding, inzichten en openbaringen van de Here via de Bijbel en de Heilige Geest? Lees hiervoor o.a. eens Johannes hoofdstuk 14-16.

Of, in het ergste geval: van beide. Ik ben er van overtuigd geraakt, dat een Christen niet geleid kan worden door engelen. Een engel zal aan een wedergeboren gelovige, die deel uitmaakt van het Lichaam van Christus dóór deze wedergeboorte, **niets kunnen of mogen openbaren** immers: **wij worden geleid door de Heilige Geest**.

Wanneer gelovigen zich voorstaan op ontmoetingen met engelen, of boodschappen die zij van engelen zouden hebben ontvangen moeten we dus uitermate voorzichtig zijn. Persoonlijk hecht ik er totaal géén waarde aan. Ofwel er is sprake van misleiding van deze gelovige, door demonische verschijnselen, ofwel de gelovige is –en dat kan ik zoals we nu zien met de hand op de Bijbel zeggen- een leugenaar. Paulus zegt, dat wanneer we ons laten leiden door mensen die aan engelenverering doen we de prijs kunnen (zullen!) missen! Engelenverering is dus een zeer ernstige zaak, **die niet thuis hoort in de Gemeente van Jezus Christus**.

Kolossenzen 2:18, 19

18 Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering, als ingewijde in wat hij heeft aanschouwd, zonder reden opgeblazen door zijn vleselijk denken, 19 terwijl hij zich niet houdt aan het hoofd, waaruit het gehele lichaam, door pezen en banden ondersteund en samengehouden, zijn goddelijke wasdom ontvangt.

Het "zien van engelen" en boodschappen ontvangen van hen heeft én gééft op zijn minst **geen toegevoegde waarde** aan of voor ons geloof. Integendeel. Wat wél kan is dat de Here, zonder dat de gelovige het vaak weet, een engel oftewel een geest zend om de gelovige **te bewaren**.

Hiervan vinden wij voorbeelden in de Handelingen en ook in de hedendaagse literatuur komen we dit, zij het zeer zelden, tegen. Met name over de relatie kinderen en engelen is er iets bijzonders gezegd door de Here Jezus.

Matteüs 18:10

10 Ziet toe, dat gij niet één dezer kleinen veracht. Want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen voortdurend het aangezicht zien van mijn Vader, die in de hemelen is.

Het gaat te ver om hier heel diep op in te gaan dat ligt ook buiten het bestek van deze studie. Wat echter duidelijk vastgesteld kan en moet worden dat engelen niets openbaren aan de gelovigen maar dat álle openbaring aan ons komt door die éne Geest, de Heilige Geest.

Joh. 14:15-17

15 Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren. 16 En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, 17 de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

Paulus stelt het zo, met betrekking tot het Evangelie:

“Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, [u] een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” (Gal. 1:8).

Oftewel ook al zóu het gebeuren dat er een engel kwam –**en deze opmerking sluit in dat dit dus niet kan!**- die een ander evangelie brengt dan hetgeen Paulus bracht, dan is deze een vervloekte.

Als er wél, buiten Israël, een openbaring aan mensen wordt gedaan -door een engel- kán het niet anders zijn dan dat dit een ‘vervloekte’ engel is oftewel een demoon. Een voorbeeld van een dergelijk evangelie is de Koran. Althans, als Mohammed de waarheid heeft gesproken want hij zei dat hij dit van een engel (die hij Gabriël noemde) ontvangen had. Het is wellicht ook niet voor niets dat Mohammed, die onderwezen was in het Joden- en Christendom, in eerste instantie dacht dat hij bezeten ¹⁾ was...

5. Eén Hoop

Het Lichaam van Christus heeft één, en ook maar één, hoop. Deze hoop is het samen met Christus zitten aan de rechterhand van de Vader, de Hemelse toekomst.

Israël heeft meerdere! De meest bekende is wel dat Israël de belofte –en dus de hoop- heeft te wonen in het beloofde land, van waaruit zij de naties en de volkeren zullen regeren. Zij zijn een priesterlijke natie, die de volken zullen leiden in het dienen van de Here. Dat is hun twééde hoop. Er is natuurlijk een samenhang en overlap in deze zaken.

Omdat de éne hoop (het wonen in het land) nauw samenhangt met de twééde: het priesterschap op aarde. De dérde hoop van Israël is hier ook aan verbonden: het herstel van haar relatie met de Here.

1. De hoop van Israël

a. **Het wonen in het land.**

Deze belofte is al van oudsher en gedaan aan Abraham. Het is een ón-voorwaardelijke belofte welke de Here aan Abraham heeft gegeven.

¹ <http://www.ode.nl/article.php?aID=303&PHPSESSID=cb3ab1c7811636064b0e3e18ef5b8efd>

De profeten herhaalden deze hoop en belofte, als **een toekomstige** hoop.

Jesaja 19:23-25.

23 Te dien dage zal er een heerbaan wezen van Egypte naar Assur, en Assur zal in Egypte komen en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur (de HERE) dienen. 24 Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, **een zegen in het midden der aarde**, 25 omdat de HERE der heerscharen het gezegend heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël.

Opmerkelijk is dat we hier zien dat ook Egypte en Assur genoemd worden en zij met zijn drieën een belofte krijgen. Egypte en Assur zullen, via Israël, de Here dienen. Israël **heeft en is het erfdeel**. Egypte en Assur zullen méde-gezegend zijn.

Jesaja 14:1-3

1 Want de HERE zal Zich over Jakob ontfermen en nog zal Hij Israël verkiezen en ze **op hun eigen bodem doen wonen**; dan zal de vreemdeling zich bij hen aansluiten en men zal zich voegen bij het huis van Jakob. 2 En de volken zullen het met zich nemen en het naar zijn eigen plaats brengen en het huis Israëls zal ze als erfelijk bezit verkrijgen op de grond des HEREN, tot slaven en tot slavinnen. Zo zullen zij degenen die hen gevangen namen, gevangen nemen en **heersen over hun drijvers**. 3 En het zal geschieden ten dage, wanneer de HERE u rust geeft van uw smart en van uw onrust en van de harde dienst die men u heeft laten verrichten.

Romeinen 11:23-27

25 Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, 26 en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. 27 En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem.

E.v.a. plaatsen.

Het is zonder twijfel dat Israël hersteld zal worden en het land zal bezitten. Door de terugkeer van het volk, in 1948, in het land zien we de voortekenen hiervan. Op dit moment kunnen ze nog geen rechten doen gelden op het land omdat ze de Here niet dienen – als volk. Dat is immers één van de voorwaarden! Dat recht doen gelden is echter **een gééstelijke zaak**. Volkenrechterlijk hebben ze wel dégelijk recht op het land en dit is in 1948 terecht dan ook zo besloten. En, laten we wel zijn, als de Here niet had gewild dat ze er nu al waren, had Hij dat ook zeker verhinderd. Persoonlijk geloof ik dan ook dat wat er nu gebeurt is –het in bezit nemen van het land-, de wil van de Here is!

b. Bezit, regering en zegenen van de volkeren

Genesis 12:3

3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Jesaja 60:1-6

1 Sta op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des HEREN gaat over u op. 2 Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de natiën, maar **over u zal de HERE opgaan en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden**. 3 **Volken zullen opgaan naar uw licht en koningen naar uw**

stralende opgang. 4 Hef uw ogen op en zie rondom: zij allen verzamelen zich, komen tot u; uw zonen komen van verre en uw dochters worden op de heup aangedragen. 5 Dan zult gij het zien **en stralen van vreugde;** uw hart zal zich ontroerd verruimen, want tot u zal de rijkdom der zee zich wenden, het vermogen der volken zal tot u komen. 6 Een menigte kamelen zal u overdekken, jonge kamelen van Midjan en Efa; uit Seba zullen zij allen komen; goud en wierook zullen zij aanbrengen en de roemrijke daden des HEREN blijde verkondigen.

Amos 9:11-12

11 Te dien dage zal **Ik de vervallen hut van David weder oprichten,** Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds, 12 opdat zij beërven de rest van Edom en van **al de volken** over wie mijn naam is uitgeroepen, luidt het woord van **de HERE, die dit doet.**

Het is de Here zélf die Israël zal herstellen. Want dan is Zijn relatie met zijn volk hersteld.

c. Het herstel van de relatie met de Here

Het wonen in het land, als priestervolk en éérste onder de volken, kan niet zonder dat de relatie met de Heer hersteld is. Dit begint met de erkenning van de Here Jezus als de doorstokene:

Zacharia 12:10

10 Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.

Deze belofte wordt herhaald in Joh. 19:37 en Openb. 1:7.

Het is dus vóór, tijdens en ná het **aardse** leven van de Here benoemd en beloofd áán Israël. Een belofte, daarom, **die nog in de toekomst ligt.** Aangezien deze belofte, die samenhangt met de andere beloften van Israël, in de toekomst ligt en de andere beloften van déze belofte afhankelijk is, zijn ook de andere in de toekomst. Het is daarom een hóóp, een verwachtingsvol uitzien naar.. Alleen hier al aan zien we dan ook, *terzijde*, waar bijbeluitleggers die ofwel claimen dat Israël heeft afgedaan ofwel dat de Openbaringen vervuld zijn "in de kerk" er faliekant naast zitten. Zij trachten de belofte aan Israël weg te nemen en op de plaats van Israël te gaan staan. Maar, wat zij niet begrijpen is dat de drievuldige hoop van Israël **niet** de éne hoop van de Gemeente is! Door het toe-eigenen van de drievuldige hoop van Israël verliest men dan ook het zicht (en de verwachting) op die éne, geweldige, hoop van de Gemeente!

Verder verwijs ik in dit verband "gemakshalve" naar het boek Hosea, dat over het herstel van de relatie tussen God en Israël handelt.

2. De hoop van de Gemeente

De hoop van de Gemeente is een geheel ándere hoop. Deze is verbonden aan de roeping welke de gemeente heeft. **De Hémelse roeping is onze hoop.**

Matteüs 5:12

12 Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot **in de hemelen;** want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.

1 Johannes 3:1-3

1 Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. 2 Geliefden, **nu zijn wij kinderen Gods** en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; (maar) wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, **wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.** 3 En een ieder, die **deze hoop** op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.

Romeinen 5:1

1 Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, 2 door wie wij ook de toegang hebben verkregen [in het geloof] tot deze genade, waarin wij staan, en roemen **in de hoop op de heerlijkheid Gods.**

Romeinen 8:15-17

15 Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen **de Geest van het zionschap**, door welke wij roepen: Abba, Vader. 16 Die Geest getuigt met onze geest, dat **wij kinderen Gods zijn.** 17 Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat **om ook te delen in zijn verheerlijking.**

Efeziërs 1:3

3 Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen **in de hemelse gewesten** gezegend heeft in Christus.

Efeziërs 1:15-23

15 Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, 16 niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, 17 opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: 18 verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, **welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen,** 19 en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, 20 die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te **zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten,** 21 boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. 22 En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, 23 die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

De belofte, de hóóp, van de Gemeente is een **geweldige hoop.** Een geweldige toekomst, in Christus. Hij is het hoofd van alles, en was en is gegeven aan de Gemeente, Zijn Lichaam, waardoor wij **volmaakt zijn!** Dát is toch onze éنية hoop?

Om hieraan deel te hebben zullen we worden veranderd; gelijk aan of in het beeld van de Zoon worden.

Filippenzen 3:20-21

20 Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, 21 die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

We **zijn** burgers van een rijk in de Hemelen! En we **zullen** veranderd worden wanneer Hij komt om ons tot zich te nemen, om ons weg te rukken van deze aarde en tot Hem te trekken ^{1 Tessalonicenzen 4:13-18, Romeinen 8:29, 1 Korintiërs 15:49}.

Nogmaals, **dát is onze hoop!**

Deze hoop heeft uiteraard, als het goed is, een praktische uitwerking in het leven van de gelovigen! Wat je hoopt of verwacht bepaalt je leven, je instelling, je handelen.

Ook hier is een onderscheid te zien tussen de hoop welke Israël heeft en de gemeente. Maar aangezien wij **geen** Israël zijn, is het voor ons van ondergeschikt belang hoe Israël dient te handelen maar des te meer van belang hoe wij in dit leven dienen te staan!

Romeinen 5:1-6

1 Wij dan, **gerechtvaardigd uit het geloof**, hebben **vrede met God** door onze Here Jezus Christus, 2 door wie wij ook de toegang hebben verkregen [in het geloof] tot deze genade, waarin wij staan, en **roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods**. 3 En niet alleen (hierin), maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt, 4 en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop; 5 en de hoop maakt niet beschaamd, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de heilige Geest, die ons gegeven is, 6 zo zeker als Christus, toen wij nog zwak waren, te zijner tijd **voor goddelozen is gestorven**.

Christus stierf voor goddelozen. Voor **u en mij**. Dáárdoor hebben wij vrede met God, door Christus, en zijn wij gerechtvaardigd omdat wij dit gelovig aanvaardden. Daarom mogen wij "roemen" op de hoop die wij hebben: de heerlijkheid Gods.

Dat "roemen" of "beroemen" betekent ²⁾ dat we er op mogen bogen, **er mee te koop mogen lopen**, ons **er op voor laten staan**. We hoeven dat niet te verbergen, integendeel! Onze hoop is de "zalige toekomst" die wij hebben en dat mogen we úitdragen. We mogen en moeten dat in ons leven zijn uitwerking niet laten missen; we zijn Koningskinderen! Verbergen kinderen van Koningen hun afkomst? Néé toch zeker! Zij staan zich daar op voor en profiteren van de privileges die dat geeft. Zo moeten ook wij ons **voorstaan** op onze toekomstige erfenis en hiervan spreken en getuigen.

Romeinen 8:20-25

20 Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, 21 in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. 22 Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. 23 En niet alleen zij, maar ook wij zelf, [wij,] die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, **zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam**. 24 Want **in die hoop zijn wij behouden**. Maar hoop, die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet? 25 Indien wij echter hopen op hetgeen wij niet zien, verwachten wij het met volharding.

Onze levenshouding moet dus een zijn van verwachten met volharding, dit uitdragen naar de wereld om ons heen: wij zullen verlost worden van dit lichaam en –zoals we eerder zagen- eens voor áltijd bij Hem, Christus Jezus, zijn.

Ook Petrus spreekt hier over:

1 Petrus 1:3-5

3 Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden **tot een levende hoop**, 4 tot een **onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis**, die in de hemelen weggelegd is voor u, 5 die in de kracht Gods bewaard wordt **door het geloof tot de zaligheid**, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

² <http://www.vandale.nl/opzoeken/woordenboek/?zoekwoord=beroemen>

6. Eén Here

1. Israël: meerdere "goden".

In het verlengde van de bediening van engelen. In Israël kende men meerdere goden. Niet in de zin **zoals wij denken dat het is bij zo'n uitdrukking**, het gaat hier niet om afgoden of 'andere goden'. De engelen worden namelijk óók goden genoemd. Een voorbeeld hiervan vinden we in de Psalmen.

Psalm 136:1-3

1 Looft de HERE, want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

2 Looft **de God der goden**, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

3 Looft **de Heer der heren**, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.

De "heren" en "goden" zijn de engelen **voor het aangezicht van de Here**. Daaruit kunnen we al concluderen dat het hier niet om afgoden gaat. Ook Zacharia, bijvoorbeeld, noemt een engel zijn 'heer', dat is: **meerdere**.

Zacharia 6:1-4

1 Wederom sloeg ik mijn ogen op, ik zag toe en zie, daar kwamen vier wagens naar voren tussen twee bergen. Die bergen nu waren van koper. 2 Voor de eerste wagen stonden rode paarden, voor de tweede zwarte, 3 voor de derde witte en voor de vierde gevlekte; sterke paarden. 4 Ik nam het woord en vroeg de engel die met mij sprak: Wat betekent dit, **mijn heer?** (vgl. ook Zach. 1:9).

Wanneer we in verband met Israël in deze zin dus spreken over "heren" of "goden", met een zekere macht en gezag, in verband met Israël spreken we niet over de afgoden of andere goden dienen.

Dit gaat wel op voor de wereld; in Efeze was de afgoderij groot. In dat verband is het natuurlijk ook van belang dat Paulus de Gemeente wijst op het dienen van één Here.

2. De Gemeente: Eén Here!

De Gemeente dient en erkend slechts één Heer: de opgestane! Wij hebben geen middelaren of andere "heren" als boodschappers; we hebben als gelovige immers **directe toegang** tot God gekregen, door Jezus Christus?

1 Korintiërs 8:5-6

5 Want al zijn er zogenaamde goden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde – **en werkelijk zijn er goden in menigte en heren in menigte** – 6 voor ons nochtans is **er maar één God, de Vader**, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en **één Here, Jezus Christus**, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.

Ook hier zien we dat Paulus zegt dat er **"goden" in menigte** zijn! Oftewel: grote aantallen! Dat er in Israël dus gesproken werd over "goden" of "heren" is niet in strijd met het Nieuwe Testament oftewel met het Evangelie! Voor óns geldt echter dat wij géén relatie met ze hebben, zoals eerder geconstateerd (zie 4.2, 4.3).

Paulus kent deze goden ook een zekere macht en autoriteit toe. Het kan dus gaan over de engelen, welke de macht namens de Here oefenden in Israël, danwel over de demonen –de valse goden- die door de wereld gediend worden. Het gaat ook hier niet over afgoden. Die zijn immers stom (kunnen niet spreken) en hebben geen macht want: ze zijn door mensen gemaakt ^{1 Kor. 12:2}.

Wanneer we als gelovigen dus de afgoden achterna lopen zijn we bezig te vertrouwen op onze eigen maakfels. Wij maken tegenwoordig geen afgodsbeelden meer, denken we. Maar toch zijn er genoeg zaken in onze levens die ons tot een afgod zijn.

Habakuk 2:18

Wat baat het gesneden beeld, daar **zijn maker het gehouwen heeft**; het gegoten beeld, dat een leugenleraar is, **dat de maker op zijn maaksel vertrouwt**, terwijl het stomme afgoden zijn, die hij maakt?

Hoe vaak vertrouwen we niet op geld, of op eigen prestaties, bijvoorbeeld. We denken dat als we maar voldoende geld op de bank hebben ons niets kan gebeuren of wanneer onze sociale status maar hoog genoeg is, ons "kostje gekocht" is. Maar hier laat Habakuk al zien, dat het ons eigen "maaksel" is, en waarom zouden we daar op vertrouwen? Wat helpt het ons, wanneer we voor de Heer komen te staan?

Lukas 12:13-21

13 Iemand uit de schare zeide tot Hem: Meester, zeg tot mijn broeder, dat hij de erfenis met mij dele. 14 Hij echter zeide tot hem: Mens, wie heeft Mij tot rechter of scheidsman over u aangesteld? 15 Hij zeide tot hen: Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, **want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit**. 16 En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht. 17 En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen. 18 En hij zeide: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn goederen bergen. 19 En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk. 20 Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt **uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn?** 21 Zó vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en **niet rijk is in God**.

Ons leven kunnen we nooit bezitten. We kunnen geld hebben. Goederen. Status. Een geweldige positie in het leven. Maar ons leven behoort niet tot ónze bezittingen. De ziel kan ons "afgeëist" worden, ontnomen. Dan sterven we, en zullen we ons moeten verantwoorden voor de Here. En wat zegt de Here Jezus hier? Wat is de les? Dat we rijk moeten zijn in God!

1 Timoteüs 2:5-6

5 Want er is **één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus**, 6 die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen; en daarvan wordt getuigd te juister tijd.

Efeziërs 2:17-20

17 En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; 18 want **door Hem** hebben wij beiden **in één Geest de toegang tot de Vader**. 19 Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, 20 gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.

Wij hebben geen 'goden', 'geesten', 'engelen' of andere boodschappers die ons over de Here vertellen maar wij hebben rechtstreekse toegang tot de Vader – in Christus Jezus. **Voor de Gemeente is er dus maar Eén Here!** En wanneer we die Here kennen, ons leven aan Hem hebben gegeven, zijn wij rijk in God! Daar kan geen hoofdprijs uit de loterij tegenop!

7. Eén Geloof

Voor het Lichaam van Christus, de Gemeente, is er maar één, reddend, geloof! Namelijk dit: het **Evangelie van de Genade**.

Dit Evangelie, gepredikt door Paulus en bevestigd door de andere Apostelen, is **het reddende Evangelie!**

Het is het énige Evangelie dat de mens kan redden van- of uit het oordeel. Alleen wie déze boodschap aanvaarden zullen leven! Als mens kun je daar de nodige moeite mee hebben. Eerder, in het begin, noemde ik al de leer van de alverzoening. Deze leerstellige opvattingen zijn een menselijke vinding omdat mensen menen dat zij bóven Gods verkiezende liefde –in Christus!- en zijn rechtvaardige besluit moeten gaan staan. Zij vinden het 'liefdeloos' wanneer God mensen verloren zou laten gaan. Maar het was de últieme liefdesdaad van God om, in Christus Jezus, naar deze wereld te komen en zichzelf op te offeren voor de mens. Deze liefdesdaad en de redding die daarmee mogelijk werd áángrijpen is voor iedereen mogelijk. **Niemand uitgezonderd.**

Wie bewust deze genadedaad, dit **Evangelie van Genade**, afwijst, kiest daarmee willens en wetens ervoor om géén gebruik te maken van dit aanbod en Gods liefde te weigeren.

Nergens heb ik in de Bijbel kunnen vinden dat wat de Here vast besloten heeft, Zijn plan is, teruggedraaid wordt omdat de mens dat "onrechtvaardig" zou vinden. **Integendeel.**

Wat de Here heeft besloten, Zijn plan voor deze wereld, zál gebeuren ^{Jes 46:10}. Het zou ook niet best zijn wanneer dit plan van God níet vast stond. Waar baseerden we dan onze hoop en ons vertrouwen op?

1. Het Geloof van Israël

Israël had, en dat hebben we eerder gezien, méérdere zaken waarop zij hoopten. En hoop is niets zonder geloof. Petrus zegt niet voor niets dat ons geloof tévens onze hoop is ^{1 Petr. 1:20,21}. De hóóp van Israël was dus tevens iets waar ze rotsvast in geloofden:

- de landbelofte;
- de verkiezing van Israël als zegen, regenten over- en bezitters van de heidense volken door wie zij gediend zullen worden;
- het priesterschap;
- ...

(zie ook het gedeelte over de Hoop).

Daarnaast was het geloof van Israël niet gebaseerd op Genade maar op de Wet. Deze is tegengesteld aan genade. De wet zegt: "doe dit en gij zult leven" (vgl. o.a. 1 Kon. 3:14, Neh. 9:29). Maar wie vertrouwen op Gods genade zijn daardoor gerechtvaardigd! De zonde zal over de gelovige géén heerschappij meer voeren en de gelovige zal door de Wet **niet** meer geoordeeld worden ^{Rom 6:14, Gal 5:4, Hand 15:11, Efeze 2:8}.

2. Het Geloof van de Gemeente

De gemeente heeft één Here ^{1 Korintiërs 11:3-4}, één hoop en daarom één geloof. Een geloof gebaseerd op Genade. Efeze hoofdstuk 2 spreekt hier onder andere uitgebreid over.

Efeze 2:4-9

4 God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, **om zijn grote liefde**, waarmee Hij ons heeft liefgehad, 5 ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, – **door genade zijt gij behouden** –, 6 en heeft ons **mede opgewekt** en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus, 7 om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierenheid over ons in Christus Jezus. 8 Want **door genade zijt gij behouden, door het geloof**, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; 9 niet uit werken, opdat niemand roeme.

Nadrukkelijk stelt Paulus hier dat de behoudenis door Genade is, dóór geloof. Door geloof, dat éne geloof, krijgen wij deel aan die Genade! Iemand die niet gelooft, is "dood". Dat wil zeggen: deze mens bestaat eenvoudigweg niet voor God. Eérst moet die mens met Christus opgewekt worden, alvorens hij kán bestaan voor God.

Efeze 2:11-12

11 Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, 12 dat gij **te dien tijde zonder Christus waart**, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, **zonder hoop** en **zonder God** in de wereld.

Wie niet gelooft, nogmaals, is zónder hoop én... zónder God. Alléén dóór het geloof in Christus krijgt iemand deel aan die hoop, en kan bestaan voor God. Alléén dan! Maar, omdat we niet kunnen of mogen zeggen, ons niet kunnen beroepen (=roemen) op eigen werk, is dit: **GENADE**. God gáf het ons, het enige wat we kúnnen doen om te bestaan voor God is het aanbod, zijn Liefde-offer, met beide handen aan te grijpen. En dan kunnen we dat "oude lied" zingen: "Ik weet niet waarom Gods genâ, aan mij ook werd betoond!". We kunnen **nooit** zeggen dat het eigen verdienste is!

Dit geloof resulteert uiteindelijk in een Hemelse toekomst, een burgerschap van het Rijk der Hemelen waar we nú al –in geestelijke zin-- deel van uitmaken. Door die éne Geest die daarvan het onderpand is ^{2 Kor 5:5}.

Onze Hemelse toekomst kent diverse aspecten.

1. Christus is het hoofd ...	1 Korintiërs 11:3,4; Ef 1:22
2. Wij zullen mét Hem gezegend worden ...	Ef 1:3, 1:20-23; Fil 3:20-21
3. Wij zullen de Hemelen bewonen ...	Ef 1:15-23, 2:6
4. Wij zullen mét Hem zitten op de troon ...
(er is slechts één troon!)	Openb. 5:6, 7:17; 3:21
5. Wij zullen Hém gelijkvormig zijn ...	Fil 3:21
6. Beloningen ..	2 Tim 4:7,8; 1 Kor. 9:24,25 e.va.

Dit éne geloof en de aspecten er van was **rechtstreeks geopenbaard** ^{Gal. 1:11,12} aan Paulus. Het éne geloof van de Gemeente, en de diverse aspecten er van, staat daarom dan ook in schril contrast met de toekomstverwachting van de ongelovige en is duidelijk verschillend met de verwachting en het geloof van Israël.

8. Eén Doop

Voor het Lichaam van Christus is er maar één doop. Er wordt door sommigen zelfs onderwezen dat voor de gemeente zelfs **géén** doop geldt, maar zover zal ik zeker niet willen gaan want hoewel de argumenten hiervoor –bij een zekere benaderingswijze van de Bijbel–sterk lijken, zijn de gemeente twee inzettingen gegeven door de Here Jezus en bevestigd door de Apostelen. Dit zijn **de doop en het avondmaal**.

In het oude Israël kende men diverse vormen van dopen.

1. Doop in Israël

Heb 6:1-3

1 Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God, 2 van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel; 3 en dat zullen wij doen, indien God het vergunt.

De brief aan de Hebreeën is, voornamelijk, een brief aan de gelovigen uit de Joden. Vandaar dat Paulus, die waarschijnlijk de schrijver is, hier de gelovigen zegt dat hij niet weer het fundament wil gaan leggen van 'een leer van dopen' etc..

Hij wil in zijn brief vérder gaan dan het basisonderwijs, en daarom deze schitterende brief aan zijn broeders 'naar het vlees'.

Het gaat hier nadrukkelijk om dopen in meervoud; oftewel "wassingen". Hier wordt namelijk hetzelfde woord gebruikt dat ook gebruikt wordt in Markus 7:4 en Hebréeën 9:10 waar in beide teksten gesproken wordt over verschillende, rituele, "wassingen" **naar de wet**. Let wel: Paulus verwerpt deze Joodse gebruiken niet! Hij zegt echter, "laten we verder gaan". De zaken die hij noemt hier, in Hebr. 6:2, zijn namelijk bekénd in het Joodse leven: bekering van dode werken, geloof in God, diverse dopen, oplegging van handen en eeuwig oordeel. Dat was allemaal vóluit Joods! Voluit naar de Wet en de profeten! En deze wet en profeten moesten leiden tot Christus. Daarom was dit het éérste onderwijs en Paulus zegt: "laten we verder gaan".

Galaten 3:24

De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest **tot** Christus, opdat wij uit geloof gerechtvaardigd zouden worden.

In Israël kende men ondermeer de volgende rituele dopen of wassingen:

- a. doop "in Mozes" - 1 Ko 10:2;
- b. ceremoniële dopen en wassingen - Ex 30:17-18;
- c. rabbinale dopen en wassingen - Mar 7:2-6;
- d. de "reinigingsdoop" of mikva, ook gebruikt voor de heiden die Jood wil worden oftewel de 'proselieten-doop'. Deze doop wordt het "bad der wedergeboorte" genoemd, een term die ook Paulus gebruikt in Tit. 3:5
- e. doop van Johannes, dopen met het oog op het komende koninkrijk oftewel "messiaanse doop" – Joh 1:19-28, Mat. 3:13-16

2. Doop van de Gemeente

In tegenstelling tot Israël kent de gemeente maar één doop. Deze doop heeft een overeenkomst met de "mikva": werd door die doop de proseliet ingevoegd in Israël, zo wordt de mens die tot wedergeboorte komt door de doop **ingevoegd** in de Gemeente van Christus Jezus.

a. wedergeboorte

Vóórdat de mens gedoopt kán worden, dient er sprake te zijn van wedergeboorte. De doop is namelijk een uiterlijke bevestiging van wat er innerlijk is gebeurd.

Tit 3:4-7

4 Maar toen de goedertierenheid en menselijkheid van onze Heiland (en) God verscheen, 5 heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der **wedergeboorte** ["mikva", invoeging] en der **vernieuwing** door de heilige Geest, 6 die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus Christus, onze Heiland, 7 opdat wij, gerechtvaardigd door zijn genade, erfgenamen zouden worden overeenkomstig de hope des eeuwigen levens.

De wedergeboorte = redding. En we worden dóór deze wedergeboorte tevens vernieuwd, door de Heilige Geest. Hier zien we dan ook, dat er géén sprake is van een aparte 'geestesdoop'; de **wedergeboorte sluit alles in**. Hand. 2:38, Efe. 1:13

De wedergeboorte en het uiterlijke teken daarvan, het "bad", is daarom een noodzakelijk gebeuren voor de mens, om tot het Lichaam van Christus gerekend te kunnen worden. De wedergeboorte is de redding van de mens, de doop is het toegevoegd worden aan het Lichaam van Christus oftewel aan Christus zélf, deel uit maken van Hém.

b. de (water)doop

De doop volgt daarom op de wedergeboorte. Niet vrijblijvend, maar...

noodzakelijkerwijs!

Rom 6:4

4 Wij zijn dan met Hem begraven **door de doop** in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, **zo ook wij** in nieuwheid des levens zouden wandelen.

De doop is een mét Christus sterven, en .. mét Hem opstaan **om een nieuw leven te beginnen**. Net als Hem. Na de dood stond Christus op als overwinner. Het dopen is dus, anders gezegd, afleggen van het óude leven en mét Christus opstaan, als overwinnaar, en deel krijgen aan dat zelfde, nieuwe, leven.

Paulus spreekt nadrukkelijk over één doop. Niet vele dopen, niet steeds maar weer ritueel afwassen.. maar slechts één doop. Eén keer is voldoende. En dat is déze doop; het afleggen van het oude leven en het nieuwe leven, met Christus, áán doen.

Ik durf daarom de stelling aan –en u mag mij dit kwalijk nemen maar ik acht het voluit Bijbelse waarheid- dat **wie zich niet laat dopen blijft in het oude leven**. Je kunt de wedergeboorte en de doop **niet** loskoppelen.

Tévens zal ook duidelijk zijn, zonder uitgebreid een discussie hierover te hoeven voeren, waarom een besprenkeling van kinderen niet Bijbels is; zij kúnnen niet als gevolg van een wedergeboorte een doop ondergaan laat staan een nieuw leven aandoen.

Zoals Paulus schreef aan de Hebreëen blijven we niet bij “een leer van dopen”. De doop is slechts het begin maar zónder dit begin, zonder deze start te maken, kan de mens uiteindelijk niet verder groeien ^{1 Petr 2:1-3} in [het] geloof en blijft de mens op hetzelfde punt als waar ook de Joden waren: “bekering van dode werken en van geloof in God, een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel”. Dat is waar veel mensen –bijvoorbeeld in de traditionele kerken- staan: men gelóóft wel in bekering, men gelóóft wel in God, en men gelóóft wel in dopen.. maar **het deel worden áán Christus opstanding blijft uit**.

Natuurlijk zijn er menselijke omstandigheden en redenen te noemen om de doop uit te stellen. Maar,.. hoe moeilijk het ook is: de doop **is noodzakelijk**.

9. Eén God en Vader

De mens had, voor de zondeval, een vertrouwelijke, directe, omgang met de Here. Door de zondeval verdween dit. Wij weten niet precies hóe die omgang geweest is, maar wanneer we lezen dat de Here God in de avondkoelte in de hof wándelt en met hen spreekt ^{Gen. 3:8, 9} moet mijns inziens hier gedacht worden aan de Here God in de persoon van de Engel des Heren, oftewel de Here Jezus. Want, God is Geest ^{Joh. 4:24} immers?

Door de zondeval werd het rechtstreekse contact tussen God en mens dus verstoord; we zien nog wel dat de Here, via de profeten, tot de mens spreekt. De zondeval, en de zich opstapelende zonde met als climax de zondvloed, zorgde voor een steeds verdergaande verwijdering tussen God en mens.

De wereld om ons heen kent vele goden, dat wil zeggen: gevallen engelen, afgoden e.d., hierover hebben we het al uitgebreid gehad in het gedeelte over één Here. We gaan daarom hier nu niet verder op in maar belichten de aspecten met betrekking tot de relatie van de Gemeente met God de Vader.

1. God heeft een directe, unieke, intieme, relatie met de Gelovige

De Gemeente heeft –als Lichaam van Christus zijnde- een **unieke en intieme, directe, relatie met God**. Deze relatie met God is een relatie welke Israël –Zijn Knecht- niet kende; vergelijk bijvoorbeeld:

Gal. 4:3-6

3 Zo bleven ook wij, zolang wij onmondig waren, onderworpen aan de wereldgeesten.
4 Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, 5 om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen.
6 En, dat gij zonen zijt – God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader.

Rom 8:15

15 Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader.

Wij zijn *vrijgekocht*, géén slaven meer, om *het recht van zonen te verkrijgen*. En we mogen roepen: “Abba”, Vader!

Het spreken over God als Vader is niet uniek voor Paulus; de Here Jezus leerde zijn discipelen zo te denken, spreken en bidden ^{Matt. 5:16, 5:45, 6:9 v.v..} Het was zelfs één van de redenen waarom de Joden de Here wilden doden:

Joh 5:18

Hierom dan trachtten de Joden des te meer Hem te doden, omdat Hij niet alleen de sabbat schond, **maar ook God zijn eigen Vader noemde** en Zich dus met God gelijkstelde.

De Joden begrepen héél goed dat wanneer de Here Jezus zei dat God Zijn Vader was, dit een “gelijkstellen aan” betekende. Zij konden deze gedachte niet verdragen, het ging totaal in tegen hun opvatting over God.

2. God werkt direct in de mens, door zijn Geest.

Doordat de Heilige Geest (die éne Geest) in de mens is die gelooft werkt God direct in de mens, door Zijn Geest.

1 Ko 12:4-6

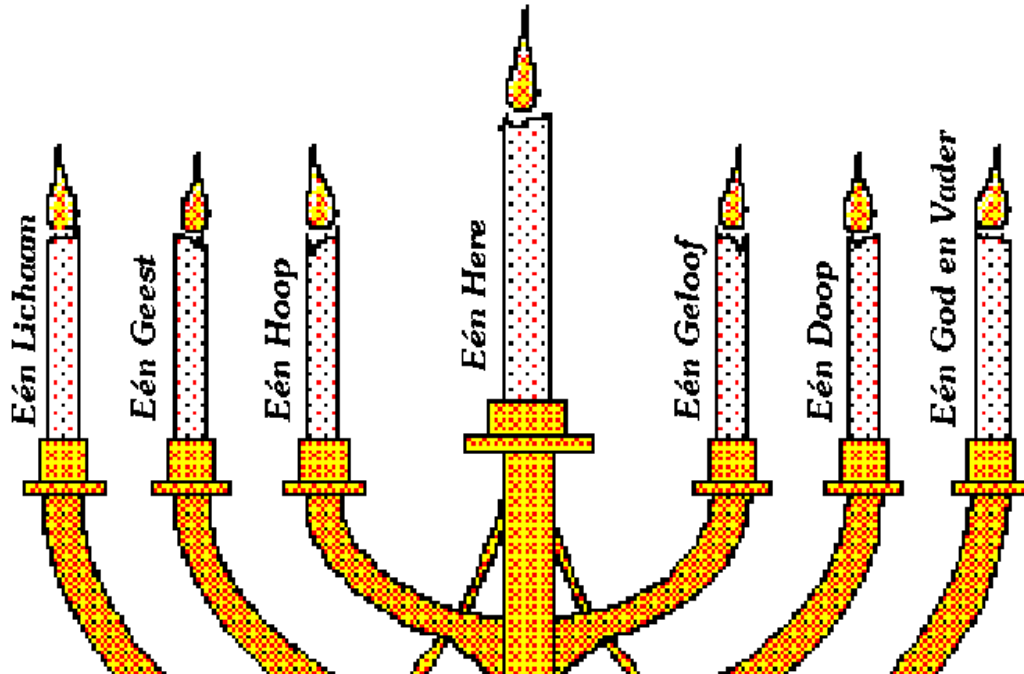
4 Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is **dezelfde Geest**; 5 en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is **dezelfde Here**; 6 en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is **dezelfde God**, die alles in allen werkt.

Het is één God en Here, door de Geest, die werkt in en door de gelovigen.
Rechtstreeks, zonder tussenkomst van andere mensen, profeten, priesters, kerkelijke beambten..

Er zijn uiteraard méér aspecten op te sommen. De k rn echter, in lijn van wat Paulus schrijft, is dat God zich openbaart als de Vader van de gelovigen. Wij kunnen tot zijn kinderen –zonen Gods en zoonschap noemt Paulus het- gerekend worden door en in Christus Jezus. Dit zoonschap, de erfenis (=de Hemelse toekomst) is daarom ook **all en voor de gelovige(n), Zijn Lichaam, weggelegd**.

10. De Menorah

Op de voorkant van deze studie heb ik een Menorah afgedrukt. Deze Menorah bestaat uit zeven 'armen' en is toch één. Daarmee typeert zij op een wonderlijke wijze de éénheid van de zeven-maal-één die Paulus noemt in Efeze 4:1-6. Elke arm zou staan voor één van de genoemde 'enen' van Paulus. Van links naar rechts zien we dan:

De naam "Menorah" betekent "Het Licht van Jahweh". We weten uit de Bijbel dat het Oude Testament een **voor**-afschaduw was, van wat er in het Nieuwe Testament geopenbaard werd. En die voorafschaduw zien we ook in de Menorah.

De Menorah typeert in naam én in ontwerp het werk van de Here Jezus. Deze was naar het model van de Amandelbloesem boom, de vroegst bloeiende boom in Israël. Een beeld van de éersteling die opstaat uit de winter, beeld van de dood. Gemaakt uit één stuk, massief, gelouterd goud. Bij loutering denken we dus aan "zuiver", zonder smetten oftewel: zondeloos. Wederom een beeld van de Here Jezus. En uit deze éne, zien we zeven armen. Zeven armen die licht verspreiden. **De zeven is de volheid, en in de Here Jezus is de complete volheid geopenbaard.**

Daarom ook is de Menorah eveneens **een beeld van de Gemeente**, de Gemeente is immers het Lichaam van Christus en behoort, net als de Menorah, haar licht te laten schijnen. Een licht, gebaseerd op de "zeven maal één" welke Paulus ons onderwijst. Dát is het fundament van de Gemeente, dát is wat zij moet afspiegelen. De volheid, bestaande uit zéven keer één. Het is daarom dat we in de Menorah de belijdenis van de Gemeente van Christus Jezus terug zien, de Gemeente die naar Zijn Beeld en gelijkenis is:

"één lichaam, één Geest, één hoop, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader"